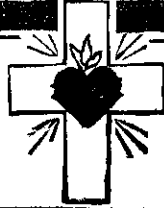

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

„...Să vă îmbrăcați în omul cel nou“

(Efez. 14, 24)

II.

Mintea sănătoasă însăși ne îndeamnă spre o înaltă chemare. Oare pentru ce altceva ar fi așezat Domnul în noi firea sa dumnezeiască, dacă nu pentru aceea, ca să trăim viața Lui? Cu crearea noastră, nu ne-a dat nemijlocit deodată și cunoștințele și știința. Ne-a dat însă capacitatea, firea rațională, ca fiecare individ, precum și omenirea întreagă să-și desvolte și să perfecționeze artele și științele și să se desfășoare prin operele și invențiunile Sale. Intocmai la fel nu ne dă nouă nici manifestările vieții dumnezeiești, numai așează în noi firea dumnezeiască, ca să desvoltăm produsele cele mai frumoase ale acelei vieți, până acolo încât să ajungem la perfecțiunea, a cărei măsură este deplinătatea lui Hristos, perfecțiunea vieții dumnezeiești! Și dacă conform părerii generale e ceva lucru mare știința omenească, perfecționarea artelor, până la maximum atuncea de-a dreptul e majestos și superb, dezvoltarea firei dumnezeiești în noi prin traiul vieții dumnezeiești.

Pe cărări greșite. Este de regretat stabilirea faptului, că noi suntem prea departe de Hristos! Intre părerea noastră și între concepția Mântuitorului, este o prăpastie prea mare. Noi trăim azi împreună cu păgâni cei noi, cu evreii, cu protestanții, calvinii, comunistii și abia că am fi în stare să înșirăm cu mai

cine... Și dacă numai am trăi cu ei! Inșă mentalitatea lor, încetul cu încetul a infectat și gândirea noastră. Cetim cărțile lor, abonăm ziarele lor, acceptăm părerile lor, fără vre-o critică! Dacă apare ceva sub marca „științei“, de îndată o primim de adevăr și în cazul când însuși izvorul și personificarea tuturor științelor e contrară lui Hristos! Inșă omului așa numit, creștin, azi „știința“ înseamnă mai mult ca și Hristos! Aproape pe neobservate sugem otrava! Pe pruncii noștri îi învață cei mai dileriți profesori. Nouă nici în minte nu ne vine garantarea credinței curate catolice, pe seama lor, pentru contrabalansarea gândurilor catolice, svârlite în sufletul lor! La Universitățile noastre tineretul catolic nu are ori unde — îmbrăcată în masca științifică, — prelegeri necredincioase și contrarii bisericii! Oare cum ne purtăm noi față de aceștia? Nouă ne e indiferent că cine face curte fiicelor noastre. Că în ce societate se învârtesc... Noi trăim numai viața noastră modernă și credem că suntem catolici model.

Unde a dispărut din sufletul creștinilor, credința neîndoelnică în dumnezeirea lui Hristos, siguranța în lumea de dincolo și în realitatea raiului?

Unde a dispărut iubirea ce a caracterizat atât de mult pe creștini, față de Dumnezeu, de aproapele, ba chiar și față de dușmani?

Unde a dispărut puterea ceea atât de pătrunzătoare, cu care primii creștini au răpit cu ei toată lumea cunoscută atuncea și aproape pe fiecare catolic îl făcea apostol?

În locul acestora: înclinări, îndoieli, puțină credință, egoism, neajutorarea săracilor, lipsa de iubire, desbinare, vanitate, îngâmfare, voluptate, alipire de cele pământești, materialismul caracterizează pe mulți, — pe prea mulți catolici! Inșă nu numai acestea-s păcatele noastre. Mulți privesc chiar cu ură, legile severe matrimoniale, posturile — la aparență grele.

Și azi încă, sunt valabile cuvintele Sf. Pavel: „Toate să le faceți fără de cântire și fără de îndoială, ca să fiți fără de prihană și întregi, fii lui Dumnezeu, curați în mijlocul neamului celui îndărătnic și răsvrătit întru care străluciți ca niște luminați în lume“.

Este încă îndreptare! Incepem a ne apropia de ideal! Viața religioasă arată un avânt energic. Cu atât mai mare lipsă avem de eroi, cari în această nouă reînnoire să stea ca exemple strălucitoare înaintea noastră.

Datorința noastră dublă. Din faptul dublei sfințenii, urmează și datorința noastră dublată. A noastră a tuturor! Nu numai a preoților! Nu numai a călugărilor! Fie cărui catolic credincios! În acest loc amintim cumcă în chemarea acestei datorinți duble, atin-

gem ceea mai mare profunzime, realitatea vieții creștinești, barem de o parte. Sfinții cei mari cu toții, prin ajutorul harului dumnezeiesc au ajuns la cunoașterea spontană al acestor adevăruri, dar nu numai că le au recunoscut, însă în conformitate cu acele și-au întocmit și viața lor în acest fel!

Deci chemarea noastră aceasta dublată stă în dezvoltarea acestei sfințenii duble! Trebuie să câștigăm, — respective să menținem sfințenia fizică, cu ajutorul harului sfințitor, legătura strânsă cu Dumnezeu. Aceasta trebuie să facem pentru sine însuși, — pentru că ne face curați, iubitori de adevăr și ne leagă de cel mai Sfânt. Dar trebuie să-l păstrăm și pentru că acesta e germenul și baza moralei și a sfințeniei, manifestată în fapte. Ori și cât și cum ne-am sili, fără harul sfințitor nu am fi în stare a realiza în noi, viața formată conform preceptelor lui Hristos. Numai harul sfințitor fizic ne oferă desțoinicia suficientă, ca să nutrim în noi același sentiment, ce era și în Hristos. Numai posedând harul sfințitor, putem urma pe Hristos, dela umilirea în grajd, prin prigoniri, prin viața petrecută în rugăciuni, prin smerenie, prin obediența eroică, prin revărsarea virtuților iubirei, până pe Golgota și dela infamia răstignirii, sus până la gloriificare cu Hristos.

Iar de alta parte trebuie să desvoltăm înflorirea acestei sfințenii ca prin virtuți să ajungem ceea de a doua „și“: sfințenia mo-

rarei! Dacă păgânii s'au ținut de datorință, de dezvoltarea culturii materiale, atunci noi suntem obligați să ne orientăm cu toată energia, spre dezvoltare sufletească. Deviza noastră nu poate fi alta decât: „A reînoi toate în Hristos, ce e în ceriu și pe pământ”. (Ef. 1,9).

Pătruns de însemnătatea acestei probleme scrie apostolul: „Aceasta drept aceie zic și mărturisesc întru Domnul, ca voi să nu mai umblați ca păgânii cari umblă întru deșertăciunea minții sale, întunecați fiind la minte înstreinați de viața lui Dumnezeu pentru necunoștință... Iar voi nu așa ați cunoscut pe Hristos, însă de l'ați auzit și întru el de v'ați învățat, precum este adevărul lui Hristos, să laudați după viața cea dintâiu pe omul cel vechiu, carele se strică urmând poftetele înșelăciunii și să vă înnoiți cu spiritul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, carele a fost făcut după Dumnezeu întru dreptate și întru sfințenia adevărului”. (Ef. 4, 17—25).

Trad. după G.T. s.j.

Un poet catolic al Andaluziei ucis de comuniști. Un tânăr poet din Andaluzia, Frederigo Garcia Lorca, a fost ucis de comuniști la începutul revoluției, în orașul Granada.

Un panegiric publicat de curând în „Viata e pensiero” îl arată drept un al doilea Lope de Vega al veacului nostru, fiind un poet liric și dramatic de talent deosebit. Nu împlinise încă 40 de ani, când a fost ucis.

Citiți și răspândiți
„Dumineca”

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Iuliu Mihalyi de Apșa

S'a născut la 19 Iunie 1837, în Sarasău jud. Maramureș, decedat la Blaj în 27 Ianuarie 1898, când o boală grea i-a curmat firul vieții.

Noblețea inimei, generositatea caracterului ferm, manierele alese cavaleresti, parte le-a moștenit, parte și-le-a însușit prin creșterea îngrijită, ce i-au dat-o nobilii săi părinți, Gavril Mihalyi de Apșa și Iuliana Man de Șăieu, ambii iluștri prin origine, prin pozițiunea înaltă socială, prin merite frumoase, prin neam și țară.

După ce a absolvat 6 clase gimnaziale în școlile părinților piariști din Sighet, în 1851, tânărul Iuliu fu trimis cu fratele său Petru la Viena. Aici în toamna anului 1854 intră în școala militară specială de artilerie și după absolvarea cursului de 3 ani, a servit un an în calitate de cadet la artilerie, în regimentul al 10-lea de husari, numit „Frideric Wilhelm III regele Prusiei”, în care fu înaintat la rangul de Sublocotenent.

În Ianuarie 1859 plecă cu corpul III de armată din Viena în Italia și după o petrecere de câteva luni în Lodi și Codogno, îndată după izbucnirea războiului intră în Piemont până la Verceli, ia parte la sângeroasele bătălii dela Magenta și Solferino, unde văzu căzând 24 de ofițeri din regimentul său, iar el ocrotit de mâna lui Dumnezeu, rămase neatins și înaintă la gradul de locotenent.

În anul 1860, spre a se perfecționa în arta militară, cercetă cursul de călărit din Viena. După aceea servi în Udine, până în Decembrie 1863, când trecu la al 2-lea regiment de husari, numit „Nicolau marele principe al Rusiei” care staționa în Galiția la Jolkiev și în care se luptă brav în războiul din 1866 cu Prusia, luând parte și la ciocnirea dela Prerau.

După războiu s'a așezat cu regimentul său în Moravia și Prosnitz și mai târziu la Petronel lângă Dunăre, unde în anul 1870 avansă la gradul de căpitan și ca comandant de escadron veni cu regimentul în Transil-

vania, la Brașov și staționa cu escadronul său în Cristian, de unde în 1873 merse la Viena și cercetă cu succes deplin cursul pentru ofițerii statului major, apoi fu numit comandant de cadru în Cluj. În 1875 fu înaintat de comandant de Divizie la regimentul al 10-lea de husari din Szabadka, unde avansă la rangul de maior și după trei ani, de locotenent colonel, petrecând cu regimentul când în Baja când în Palanka.

În 1887 trecu la regimentul 9 de husari în Șopron unde în anul 1888 se retrase din serviciul activ.

Pe unde numai a slujit a câștigat cinste numelui de român și catolic.

Ca președinte de comisiune administrativă în regiment a susținut interesele stăpânului, fără a scurta competențele ostașilor, ori a jigni drepturile cetățenilor. Ca jude și președinte al tribunalului de onoare, umanitatea colegială a știut să impune cu postulatele dreptății și cu disciplina militară între ofițeri și trupă, pe aceste le-a apărut și susținut cu tărie, iar în raporturile față de cetățeni a păstrat de-a pururea ecvitatea și manierele de cavaler. Ultima lui participare în public era, cu patru luni înainte de moarte, când cu pietate dădea onoarea ultimă, amicului și fostului său comandant distins și filantrop baronului David Ursu de Margina. (Născ. 1816 mort la 10 Septembrie 1937).

În discursul său funebrel dr. Augustin Bunea spunea următoarele: „Păstrați memoria unui ofițer distins, care și după ce s'a retras dela serviciul militar activ, avea totdeauna mare zi de bucurie, când vă putea vedea, saluta și îmbrățișa cu toată căldura inimii sale nobile!

Dacă armata a pierdut un ofițer brav, nu mai mică este pierderea ce o îndușăm noi toți. Spună societatea românească din Brașov, ce legături cordiale și prietenești a cultivat căpitanul pe odinioară Mihalyi cu fruntașii români. Grăiască românii din Lugoj de interesul viu ce l'a purtat locotenent-colonelul Mihalyi, față cu toate mișcările sociale și culturale de acolo. Dar mai vârtos să plângem noi, noi Blăjenii, pierderea unui bărbat nobil, care în decurs de aproape trei ani, a fost o adevărată binefacere pentru noi. În el pierdem un credincios fiu al bisericii, un Român verde.

Toate întreprinderile noastre economice nu numai îi făceau

o adevărată bucurie, ci le și sprijinea cu contribuiri însemnate. Reuniunile și întrunirile noastre culturale și sociale l'au putut vedea și saluta totdeauna, ca participant zelos și ajutor generos. În deosebi casina română i-a fost un obiect de specială atențiune și de părintească îngrijire, căci nu i-a fost numai membru fondator, ci și președinte, care a condus-o cu înțelepciune și a ajutat-o cu mână largă, pentru ca să poată trece peste greutățile începutului.

Distinsul Canonic capitular, istoriograf cu renume, membrul Academiei Române de pe vremuri, termină astfel discursul funebrel: „În aceasta durere și întristare nu află alta mângâiere decât în exemplul rar al virtuților și faptelor bune, ce decedatul ni l-a lăsat, în tăria bărbătească, cu care a purtat suferințele și durerile, în rugăciunile, cari neîcetat le rostea în zilele din urmă, așa pe cum le învățase dela nobila și evlavioasa sa mamă, în victoria splendidă, ce a raportat-o în momentul ultim, chiar și asupra morții, când fratele său și preasfințitul nostru arhiepiscop Victor cu patrahirul pe piept îi cetia paraclisul, îi curăția conștiința cu taina pocăinței, și l'întărea cu mângâierile credinței:

„Aceasta este biruința, care învinge lumea, credința noastră!”

După „Unirea”
Blaj 5 Febr. 1878

Mama

(Conferință ținută de dsoara Dr. I. Berinde cu ocazia zilei Mamei).

Este un cuvânt a cărui inițială e lucrată cu stele pe imensa boltă cerească în M-ul mare al constelației Casiopeia numită de popor Scaunul lui Dumnezeu, cu care sunt sigilate toate faptele mărețe, care ne înflorește în câmpul binecultivat, ne zâmbeste în gospodării bineorânduite și care cuvânt cu trandafirii roșii a-i sângelui fierbinte și tânăr scrie istoria pe câmpul de luptă. Acest cuvânt este: „Mamă”

Cuvântul acesta și noțiunea a cărui înveliș e ca un far, ne călăuzește în furtunile vieții, ca o rază ne apare în noaptea desnădejdei și ne aduce aminte, pe patul de moarte, când într'un

moment lucid vedem deșertăciunea idolilor noștri de altădată, rugăciunea, învățată cândva dela mama și poate de mult uitată.

Am auzit o baladă scoțiană, cântând despre inima mamei. În aceea un tânăr ajuns în mreșile unei femei rele, la cerere acesteia, îi aduce inima sângărândă și caldă încă, ruptă din pieptul mamei lui. Cum se grăbea să ajungă cât mai repede la iubită, dar și urmărit de fantomele trezite de fapta lui oribilă, se împiedcă și cade, lăsând inima să se rostogolească în praful drumului. Când întărindu-și firea, o ridică din praful inimii, sărmana inimă de mamă îl întreabă: „Nu te-ai lovit dragul meu?”

Vieța mamei e o jertfă pururea arzătoare. Prima manifestare a vieții noastre, mamei noastre îi cauzează durere și durerea aceasta îi rămâne tovarășă până ce nu-și închide ochii oboșiți în veghe pentru noi. Boalele copilului, despărțirea dela el ca să-și poată crea un viitor, rățcirile nesuccesele și suferințele lui, desamăgirile peste care trecem cu toții, toate sunt spini în coroana suferințelor pentru mame.

Unica iubire pământeană în care nu e nici urma egoismului e iubirea de mamă. Mama nu așteaptă recompensă, nu așteaptă nimic, e fericită dacă copiii ei sunt fericiți. Mama renunță la viața proprie, trăind viața copilului muncind greu pentru el, simțind insutit suferințele lui.

Iubirea de mamă totdeauna e târziu înțeleasă. Când viața, ne-a zdrobit vanitatea, când suferințele ne-au răscolit sufletul, când ni se dovedește de repetate ori nestabilitatea sentimentelor omenești, când egoismul semenilor noștri, atunci ne aducem aminte de iubirea mamei care este constantă, jertfătoare și eternă. Dar pe atunci de regulă nu mai trăiește mama.

Străjere și străjeri. Nu așteptați această dureroasă școală a vieții. Dați mamelor voastre întreaga iubire și întregul respect acum, să se bucure și ele de aceste sentimente. Să fiți spre ajutorul lor. Nu vă credeți mai cumiți decât ele, poate ele n'au urmat școlile pe care le urmați voi, dar cuminența iubirii de mamă e minunată.

IMPREUNA CU BISERICA

Iar în ziua cea mai de pe urmă, ziua cea mai mare a praznicului, sta Isus și striga, zicând: „De însetoșează cineva, să vie la mine și să bea. Celce crede în mine, cum zice Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pânțele lui”. (Iar aceasta a zis-o de Spiritul, pe care erau să-l primească ceice cred în dânsul: căci încă nu era Spirit Sfânt, pentru că Isus nu era încă preamărit). Deci mulți din popor auzind cuvântul acesta, ziceau: „Acesta este cu adevărat prorocul”. Alții ziceau: „Acesta este Christos”. Iar alții ziceau: „Au doar din Galilea vine Christos? Au nu zice Scriptura, că din sămânța lui David și din orașul Betleemului, unde era David va să vie Christos?” Și s'a făcut price în popor pentru el. Și unii din ei ureau să l prinză; însă nimeni nu și-a pus mâinile pe dânsul.

Deci au venit slujitorii la arhierii și la farisei și le-au zis aceștia: „Pentru ce nu l-ați adus?” Răspuns-au slujitorii: „Nici odată om nu a grăit ca acest om”. Deci le-a răspuns fariseii: „Au doar și voi ați fost amăgiți? Crezut-a în el cineva din domni, sau din ferisei? Ci poporul acesta, care nu știe legea, blestemat este”. Zis-a către ei Nicodim, care venise la el noaptea și era unul din ei: „Au doar legea noastră judecă pe om, de nu-l va fi ascultat mai întâiu și de nu va cunoaște ce a făcut?” Răspuns-au și i-au zis: „Au doar și tu ești din Galilea? Cercetează și vezi că poroc din Galilea nu s'a sculat”. Și s'a dus fiecare la casa sa.

Linisțiți-o pe Mama voastră, dar cinstiți și pe Marele altora. De aceea ne-am adunat aici ca să le aducem omagiile noastre acestor femei de treabă, care n'a refuzat să i-a martiriul

Vino, Spirite Sfinte, care în-sufli cugete bune și sentimente de pocăință, vino și ne arată cât de păcătoși suntem. Luminează ne ochii noștri ca să vedem ticăloșia faptelor noastre, superficialitatea întregii noastre existență. Vino și ajută-ne să ne adâncim odată și noi în sufletul nostru și să scoatem din acela mugurul binelui care este îngropat sub pietrele grele ale păcatelor noastre.

Tu, care ai dat curaj martiriului învățăcelor, vino ca flacăra de foc și la noi, arzând și curățând tot ce e necurat în noi și în jurul nostru. Curățându-ne de patimi toarnă în inima noastră, în locul lor, sfântul curaj, ca să cutezăm și să nu ne rușinăm a mărturisi prin vorbe, dar mai cu seamă prin fapte, credința noastră cea singură adevărată. Steagul lui Hristos Tu să-l desfășuri în sufletul nostru, sigilul lui Hristos, Tu să-l pui pe fruntea noastră.

Dumnezeu, care în sărbătoarea ta, împrăști trandafirii roșii ai iubirii peste tot pământul, umple sufletele noastre de iubirea ta. Fă ca să dispară discordia dintre noi. Dă ca să putem privi cu bunăvoință munca și succesele altora. Ajută-ne ca să ne înțelegem în tendințele noastre spre bine. Șterge și urma invidiei și a calomniei dintre noi. Dă-ne ochi pentru mizeria altora și urechi pentru plânsul până acum ne-auzit de noi. Sfintește-ne pe toți, ca viețile noastre să dea vină rug comun, pe care se jertfește lui Dumnezeu toată încăpăținarea și orgoliul nostru.

Spirite Sfinte, care îi inspiri

și să pornească pe calea martiriatului. Să le dorim să aibă bucurie în copiii lor și atunci ele vor fi ferice. Dumnezeu să le ajute.

Sănătate!

pe artiștii tăi, ca să creeze operele cele mai sublime, te rugăm, în sărbătoarea ta trandafirică să faci din viețile noastre opera ta. Așa vom deveni aceia, ce ne-a contemplat imaginația creatorului. Așa vom modela în sufletele noastre figura blândă, albă și dumnezeiască a lui Isus, cel care a muncit, a răbdat și a murit pentru noi.

Din viețile sfinților

Fratele sf. Conrad

Germania înainte de marea ruptură a reformației a dat Bisericii 700 de sfinți și fericiți. În cei 400 de ani ce au urmat reformației, aceeași Germanie a produs abia 2 sfinți. Aceștia sunt: Crescenția Köss din Kaufbeneru și Conrad Birnbauer din Purzham, ambii sunt din Bavaria catolică.

Familia religioasă

Părinții lui Conrad au fost țărani înstărați. Au avut 6 servitori și căsătoria lor a fost binecuvântată cu 10 copii. Sfântul nostru a fost al nouălea dintre copii și s'a născut în 22 Decembrie 1818. A doua zi după naștere a și fost botezat și a primit numele de Ioan. Familia numeroasă împreună cu servitorii recita zilnic rugăciunile de seară și de dimineață, iar începând cu ziua de sf. Mihail și până la sf. George și rozarul.

Așa a devenit micul Ioan fiul rugăciunii.

Ca elev de școală primară, calea de o jumătate de ceas dela locuința lor și până la școală, o făcea recitând rozarul. Într-o zi tatăl său a observat, că băiețușul și în cea mai aprigă arșiță a soarelui lucrează cu capul descoperit. La întrebarea tatălui copilul răspunse: eu și în timpul lucrului mă rog; iar a se ruga se poate omul numai cu capul descoperit, de vreme ce în timpul rugii omul vorbește cu Dumnezeu. El a îndemnat și pe colegii de școală ca să se roage și dacă între elevii de școală s'ar ivi neînțelegeri, micul Ioan a avut totdeauna rolul de împăciuitoare. Ajuns la vârsta de adult, toți l-au cunoscut de un

tânăr virtuos.

Într-o zi el șezând pe banca din fața porții, o fetiță cunoscută s'a așezat lângă el, care a început să vorbească de rău pe cunoscuții comuni Ioan și-a scos din buzunar rozarul și a zis fetiței: „Știi ce, să recităm împreună rozarul; e lucru mai cu minte, decât să vorbim de

râu pe alții. În urma rugăciunilor dese și evlavioase sufletul lui a cerut, ca să activeze și în diferitele societăți religioase. În vârsta de 22 de ani a devenit membru în societatea de adorație, apoi s'a înscris și a fost primit în ordinul al treilea al sf. Francisc.

Dar nici așa nu s'a simțit bine în lume. Frații lui, între timp căsătoriți și așezați în alte părți, zădarnic l-au rugat, ca să ia în mâinile sale administrarea averii părintești. Ioan în vârstă de 31 ani a mers la cel mai vestit loc de pelerinaj din Bavaria, Altötting, și acolo a cerut părinților capușini, ca să fie primit în ordinul călugăresc. Călugării l-au și primit între candidați și l-au rânduit la slujba de

ajutor lângă portarul Mănăstirii.

Dapă ce în decursul timpului de probă s'a găsit vrednic, în vârstă de 34 ani, în sărbătoarea sf. Francisc, a depus votul și a luat numele de fratele Conrad. De acum, timp de 41 ani a fost portarul neobosit al Mănăstirii. N'a fost lucru ușor de servit zece călugări părinți, unsprezece călugări frați și pe lângă mii de pelerini a mai stat la dispoziția a unui număr mare de cerșitori, copii neastâmpărați și vizitatori nerăbdători și încă cu o răbdare ingerească. Pe fratele Conrad nimeni nu l-a văzut mânios sau nerăbdător.

O alta caracteristică a vieții sfinte a sf. Conrad a fost, că dinaintea lui nimeni

nu s'a putut ascunde.

Doar chemarea lui era, că oricine era căutat, să fie găsit de portar. Dacă cineva, care s'a ascuns în vre-o tufă a grădinei spațioase, a fost căutat, fratele Conrad a găsit totdeauna direcția, în care cel căutat era ascuns.

Într-o zi părintele Inocențiu a voit să se pregătească în liniște pentru predică de Duminecă. În acest scop a urcat ascuns în podul Mănăstirii și de acolo în turnul cu clopote. Când s'a așezat într'un colț al clopotniței și s'a socotit asigurat de orice și oricine, deodată aude de jos glasul fratelui Conrad: „părinte Inocențiu, veniți jos, vă caută pentru mărțurisire“.

Părintele săracilor

Tot așa nu putea fi nimic ascuns de fratele Conrad, de multe ori cete de sute de cerșetori, copii flămânziți, lucrători șomeri au atacat pe fratele portar pentru mâncare caldă sau pentru o bucată de pâine. Când nu mai avea ce să facă, s'a urcat în bucătărie și atâta

a căutat după resturi, pânăcând a descoperit ceva pentru săracii lui hămisiți. Fratele bucătar se supăra, dar el îl mângăia: lasă frate, pentru că ce dăm săracilor, ni se întoarce înmulțit.

Pe lângă blândețea a mai știut să fie și sever. O școlăriță așteptând distribuția hranei, a vorbit ceva ce nu se cuvinea, despre învățătoare. Când apoi a venit, la rândul ei, cu ulcica, în fața portarului, acesta i-a spus: tu nu meriți mâncarea, pentru că pe învățătoare trebuie să o cinstești.

Cei năcăjiți îl cercetau pentru mângăiere. Cu ocazii de aceste lua crucea și zice: „vedeți, aceasta este cartea mea. Din aceasta carte cetesc cu dreptate că viața este Calvar și fără cruce, nimic nu merge“. Tuturor intristaților le-a recomandat, să

zică cinci „Tatăl Nostru“ în cinstea celor cinci răni ale lui Isus, iar a șasa în cinstea ranei de pe umărul lui Hristos, cauzată de purtarea crucii.

Patruzeci și unu de ani a purtat fratele Conrad slujba grea de portar și era în al șaptezeci și șaselea an al vieții când intrând în camera gardianului a căzut și cu umilință a rostit cuvintele: „Părinte, nu mai pot“. Abia a zăcut trei zile și în timpul acesta s'a pregătit de moarte ca un adevărat sfânt.

A murit în ziua de 21 Aprilie 1894.

Portarul născut din familie de țaran, azi e stea lucitoare pe cerul Bisericii, icoana și moaștele lui sunt cinștile pe altare, sute de mii se roagă pentru intervenția lui.

Cu ochi văzători

S'a întâmplat aceea, la ce nimeni nu se aștepta. În ziua eroilor, români, ne-am despărțit, bătănd două cărări către cimitirul care cuprinde trupurile celor 5 desrobitori morți pe pământul Maramureșului și cari simbolizează pe cei 800.000 morți pentru țara întregită. A fost ceva ce ne-a mahnit mult. Și ne-a mahnit încă ceva. Noi știm, că sunt ordine precise în ce privește participarea elevilor, străjerilor și premilitarilor la serviciile divine. Aceste ordine sunt clare și nu lasă nimic de ascuns: elevii, străjerii și premilitarii nu pot fi duși la serviciul divin al altei confesiuni, decât confesiunea proprie. Și totuși la noi s'a întâmplat altcum. O siluire a conștiinței, care e contra legii și contra dispozițiilor în vigoare. Mii de elevi uniți, dela toate școlile din Sighet au fost conduși la parastasul săvârșit de altă biserică în piață, în vreme ce noi am fost nevoiți ca să săvârșim ruga noastră fără ca să ni se dea cea mai elementară atențiune din partea oficialității. Toate bisericile minoritare au avut (la serviciul divin reprezentanți în grad mai înalt, decât noi, cu excepția Dlui

Primar. Adecă, noi am devenit ultimii, mai rău decât evreii, maghiarii, rutenii etc. Și aceste toate s'au făcut în semnul păcii!

Ochii noștri văzători s'au umplut de lacrimi când au văzut pe mii de elevi, fiii și ficele noastre, încolonați într'o procesiune, în care n'au loc, de vreme ce sunt de altă religie. Dar ochii noștri au lăcrimat nu de frică, căci credința cu asemenea acte nu se poate scoate, ci de durerea viziunei urite a „oarbei neuniri“ ce din nou și-a ridicat capul, deschizând rănile dureroase. Și ne întrebăm: de ce nu se pune capăt unei asemenea stări? Oare oamenii cu judecată nu se pot impune în măsura ca să se înțeleagă odată, că aici nu e la locul său să se facă servicii divine în piață, de vreme ce se nasc resentimente! Ochii noștri văzători știu, că la noi s'ar restabili pacea, dacă fiecare confesiune și-ar săvârși partea religioasă a serbărilor în biserică proprie. Atunci într'o înțelegere desăvârșită am putea serba împreună partea nereligioasă în piață s'au ori și unde. Aceasta este părerea unanimă a uniților și ortodocșilor. Fortarea lucrurilor e periculoasă.

Credința și viața

Prima cuminicare a copiilor va avea loc Luni, a doua zi de Rusalii, 29 Mai, în biserică. Cu aceasta ocazie se vor împărtași la Liturghia care se va celebra la orele 8'30, a 152 de copii. Cu această ocazie solemnă va cânta corul condus de dl. D. D. Stan. La această mare sărbătoare toți oamenii de bine sunt rugați, ca să participe în număr cât de

mare. După terminarea sf. Liturghii se va servi copiilor un dejun în curtea Asociației.

La Vatican se va întruni o conferință a puterilor europene? Ziarul „Paris Soir“, afirmă că prin intermediul nunțiilor apostolice, Papa ar fi invitat să se întrunească la Vatican pe șefii de guverne și miniștri de

externe ai Germaniei, Angliei, Franței, Italiei și Poloniei.

Papa nu ar lua parte la discuții, dar ar putea personal, sau prin secretarul de stat al Vaticanului, oferi serviciile de sfătuitor, sau împăciuitor.

Unirea tuturor raselor și tuturor credințelor în jurul catolicismului. Înainte de a părăsi orașul, cardinalul Verdier, legat papal la congresul euharistic, a declarat unui reprezentant al agenției Havas:

Am reușit să realizez în jurul catolicismului, unirea tuturor raselor și a tuturor credințelor.

Sunt speranțe în zări luminoase, care vor face să dispară norii negrii îngrămădiți la orizont.

Impozit bisericesc în Germania sudetă. Cu data de 1 Mai, Conrad Henlein guvernatorul germanilor sudeți a introdus impozitul bisericesc. Noua rânduală interesează biserica catolică, de vreme ce impozitul bisericesc pentru alte biserici a fost introdus încă înainte de anexarea sudeților. Prin obligația impozitului bisericesc se sistează orice ajutor pentru biserici din partea comunei sau a statului.

Papa Pius al XII-lea a luat inițiativa convocării unei conferințe la care ar participa Anglia, Franța, Italia, Polonia și Germania pentru rezolvarea problemei Danzigului. „News Chronicle“ examinează eventualitatea unei conferințe europene pentru rezolvarea problemelor în legătură cu Danzigul.

Sub semnătura d-lui Bartlett, ziarul anunță din izvor sigur, că Papa ar fi luat inițiativa unei asemenea conferințe. Anglia, Franța, Italia, Polonia și Germania ar urma să participe la această conferință.

Monseniorul Godfrey, nunțul apostolic la Londra, a fost primit de lordul Halifax, căruia i-a prezentat planul întocmit de Papa Pius al XII-lea, în această chestiune.

„Daily Express“ anunță că dl. Beck, ministrul de Externe al Poloniei a primit Luni pe monseniorul Cortesi, nunțul papal la Varșovia și declară că această întrevvedere dă mai multă consistență svonurilor că Papa ar oferi meditația sa pentru lichidarea diferendului germano-polon.